

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

1

BUDUARO PASLAPTYS

SARAH MACLEAN

SKANDALINGAS
SVAJONIŲ
SARAŠAS

svajonių knygos

**SKANDALINGAS
SVAJONIŲ
SARAŠAS**

SARAH MACLEAN

SKANDALINGAS
SVAJONIŲ
SARAŠAS

Romanas

Vilnius
2022

Versta iš: Sarah MacLean,
Nine Rules to Break When
Romancing a Rake
AVON BOOKS
An Imprint of Harper Collins Publishers
Copyright © Sarah MacLean, 2010

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

Redagavo
Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB)

ISSN 2335-7126
ISBN 978-609-03-0760-1

© Kristina Lukoševičė,
vertimas iš anglų kalbos, 2021
© Doctor Idea,
knygos viršelio dizainas, 2021
© Trevillion, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022

1. Pasibučiuoti. Aistringai.
2. Surūkyti cigarą ir išgerti viskio.
3. Pajodinėti apžargomis.
4. Fechtuotis.
5. Sudalyvauti dvikovoje.
6. Pašaudyti iš pistoleto.
7. Sulošti kortomis (džentelmenų klube).
8. Sušokti visus pokylio šokius.
9. Pasijusti gražiai. Bent sykį.

Šnipei ir italui, kurie, turiu pripažinti, ir įkvėpė mane parašyti šią istoriją.

Eric'ui, mano uolai.

Šviesiam brangių žmonių: Barbaros Delhi Joan MacLean, Thomas'o Pearson'o, Ados Fiori, Giuseppe Trabucchi, atminimui.

PROLOGAS

Londonas, Anglija
1813-ųjų balandis

Sunkiai tramdydama ašaras ledi Kalpurnija Hartvel išbėgo iš Vortingtonų pokylių menės – vietos, kurioje ką tik patyrė siaubingą gėdą. Nevilties genama ji išpuolė į malonia pavasario gaiva dvelkiantį vakarą, skubriai nustraksėjo išpūdingų marmurinių laiptų pakopomis ir nukuldeno šešėliuose skendinčių neaprėpiamų sodų link. Tik pasislėpusi nuo kitų akių, pagaliau saugi, Kalpurnija giliai atsiduso ir sulėtino žingsnius. Motušė ne juokais įtūžtą sužinojusi, kad jos vyresnėlė bastosi lauke be kompaniės, tačiau jokia jėga žemėje nebebūtų sulaikiusi Kelės tarp to kankinimų kambario sienų.

Jos pirmasis sezonas virto visiška nesėkme.

Dar nė mėnuo neprabėgo nuo Kelės debiuto pradžios. Buvo viliamasi, kad vyriausioji Alendeilo grafo ir grafienės duktė pelnytai taps pokylio karaliene; juk Kalpurniją nuo mažumės ruošė tokiam gyvenimui – mokė grakščiai šokti, aristokratiškai laikytis ir spinduliuoti

grožiu. Deja, kaip tik grožis ir pakišo koją. Ji – nepriekaištingai išauklėta dama, puiki šokėja, bet argi gražuolė? Kelei pakako sveikos nuovokos suprasti, jog šiuo klausimu nevertėtų puoselėti jokių tuščių iliuzijų.

„Turėjau nujauti, kad viskas baigsis katastrofa“, – mintijo ji, klestelėjusi ant marmurinio suolo Vortingtonų gyvatvorių labirinto pradžioje.

Tris valandas prakiurksojusi šokių salėje, Kelė taip ir nesulaukė nė vieno bent kruopelytės dėmesio verto gerbėjo kvietimo. Ji šoko su dviem plačiai pagarsėjusiais kraičio medžiotojais, klaikiu nuoboda ir į aštuntą dešimtį įkopusiu baronu, kol galiausiai suprato, kad daugiau šitaip apsimetinėti negali. Buvo akivaizdu, jog ir pati Kelė šio to verta – ką jau kalbėti apie aukštą kilmę ir gausų kraitį, – tačiau net ir to nepakako, kad ja susidomėtų išties patrauklus vyriškis. Žavūs, visų geidžiami jauni viengungiai žiūrėjo į Kelę kaip į tuščią vietą.

Mergina atsiduso.

Šis pokylis pats baisiausias. Negana to, kad Kalpurniją šokdino vien nuobodos ir senoliai, šįvakar ją žvilgsniais smaigstė visa aukštuomenė.

– Verčiau jau būčiau nesutikusi įspraudžiama į šią baisybę, – burbtelėjo ji sau po nosimi ir nudelbė akis į dėl visų bėdų kaltą suknelę.

Perdėm siauras juosmuo, perkūniškai ankštas korsažas, iš kurio lipte lipo nūdienei madai per putlios krūtys. Kelė būtų galėjusi galvą guldyti, kad jokia pokylio karalienė dar nesipuošė tokia ryškia oranžinio saulėlydžio atspalvio karūna. Arba tokiu šlykščiu apdaru.

Motušė dievažijosi, esą ši suknelė – naujausias mados klyksmas. Kai Kelė suabejojo, ar toks modelis tiksiąs jos

figūrai, grafienė atšovė, kad duktė nieko nesupranta. Ji atrodysianti pribloškiamai, patikino motušė, žiūrėdama, kaip *modiste** trepinėja aplink Kalpurniją, baksnoja, maigo ir spraudžia. Veidrodyje stebėdama savo kūno transformacijas, Kelė gan greitai suprato, kad motina teisi. Ji išties atrodo pribloškiamai. Pribloškiamai klaikiai.

Gindamasi nuo vakaro vėsos Kelė stipriai apglėbė save rankomis ir, prisiminusi patirtą pažeminimą, užmerkė akis.

– Nebegaliu ten grįžti. Liksiu čia per amžius.

Iš šešėlių atsklido tylus kikenimas. Mergina baimingai aiktelėjo ir pašoko. Išsitiesusi visu ūgiu, stengdamasi su-tramdyti pašėlusiai plakančią širdį, ji šiaip ne taip įžiūrėjo vyro siluetą.

– Nederėtų šitaip sliūkinti prie žmonių, sere, – papriekaištavo, užuot sprukusi kiek įkabindama. Balse sutelkė visą per vakarą susitvenkusį irzulį. – Džentelmenai taip nesielgia.

– Meldžiu man atleisti, – netruko atpleventi sodrus ne-pažįstamojo balsas. – Suprantama, turėčiau pastebėti, kad ir *damoms* tamsoje slampinėti nepridera.

– Ak, klystate. Aš neslampinėju tamsoje. Aš joje *slepiuosi*. Tai visiškai skirtingi dalykai, – Kelė pasitraukė ataturpsta, įlindo giliau į šešėlius.

– Aš jūsų neišduosiu, – tyliai pasakė vyras, tartum per-skaitęs jos mintis, ir žengė į priekį. – Galėtumėte ir pasirodyti. Įsispraudėte į tikrų tikriausius spąstus.

Kalpurnija nugara pajuto dygliuotą gyvatvorę. Nepa-žįstamasis grėsmingai artėjo. Niekur nesidėsi, reikia pri-pažinti: jis teisus. Irzliai atsiduso.

* Drabužių modeliuotoja ir siuvėja (pranc.). (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

„Nejau šio vakaro nesėkmės dar nesibaigė?“

Kaip tik tą akimirsnį žmogus stabtelėjo mėnesienos nutviekstame lopinėlyje ir Kelei tapo aišku, kad ne, nemalonumai nesibaigė. *Toli gražu.*

Jos pašnekovas pasirodė besąs Rolstono markizas – stulbinamai žavus, visame Londone pagarsėjęs plevėsa. Jo nuodėmingai reputacijai prilygo tik tokia pat nuodėminga šypsena, kuri šiuo metu švietė ne kam kitam, o Kelei.

– O ne, – sušnibždėjo ji, apimta nevilties.

Nė už ką jam nepasirodys. Tik ne šitaip suraišiota – lyg kalėdinė žąsis. Oranžinio saulėlydžio spalvos kalėdinė žąsis.

– Kas gi tokio baisaus nutiko, panelyte?

Neskubriu, meiliu tonu ištarti žodžiai maloniai sušildė Kelei širdį, tačiau ji ir toliau žvalgėsi, į kurią pusę sprukti. Gerais šešiais coliais už ją aukštesnis markizas šmėkšojo visai šalia. Kalpurnija būtų galėjusi jį paliesti. Pirmąkart per daug dienų pasijuto mažutė. Netgi daili.

„Metas nešti kudašių.“

– Man... reikia eiti. Jei mane čia pamatys... su jumis...

Kelė sakinio neužbaigė. Jis pats žino, kuo tai baigtųsi.

– Kas jūs? – vyras prisimerkė, stengėsi tamsoje įžiūrėti švelnius jos veido kontūrus. – Palaukite... – Kelė įsivaizdavo jo akyse sužibusią atpažinimo kibirkštį. – Jūs – Alendeilų duktė. Jau anksčiau jus pastebėjau.

– Nė kiek tuo neabejoju, milorde, – nebesusiturėjusi sarkastiškai atrėžė Kalpurnija. – Būtų buvę gana sunku neatkreipti į mane dėmesio, – leptelėjo ir savo pačios įžūlumo apstulbinta bemat prisidengė burną delnu.

Rolstonas sukikeno.

– Tiesa. Būna ir gražesnių suknelių.

– Kaip taktiška, – neištvėrusi nusijuokė ir Kelė. – Pripažinkite, atrodau kaip tikrų tikriausias abrikosas.

Markizas nusikvatojo visa gerkle.

– Vykęs palyginimas. Įdomu, ar kam nors apskritai tinka abrikosų spalvos suknelės?

Jis ranka mostelėjo į suolelį, pakvietė Kelę vėl prisėsti.

Kiek padvejojusi mergina pakluso.

– Tikriausiai ne, – plačiai nusišypsojo, stebėdamasi, kad, užuot susigėdusi dėl Rolstono lūpomis išstartos tiesos, netikėtai pasijuto laisvesnė. – Mano motinėle... beviltiškai trokšta dukters, kurią galėtų puošti lyg porcelianinę lėlę. Deja, esu tam visai netinkama. Laukiu nesulaukiu dienos, kai sesutė pasirodys aukštuomenėje ir nukreips grafienės dėmesį nuo manęs.

Markizas klestelėjo greta Kelės.

– Ir kiekgi jūsų sesutei metų?

– Aštuoneri, – liūdnai sumurmėjo ji.

– O varge. Ne pati geriausia išėitis.

– Švelniai tariant, – Kelė pakėlė akis į žvaigždėmis nusagstyta dangų. – Ne, atėjus jos debiuto metui, aš jau seniausiai sėdėsiu senmergių kertėje.

– Kodėl esate tokia tikra, kad liksite senmergė?

Kalpurnija metė jam šnairą žvilgsnį.

– Vertinu jūsų galantiškumą, milorde, bet tas apsimestinis neišmanymas įžeidžia mus abu, – tarė ir nesulaukusi atsakymo pridūrė: – Neturiu didelio pasirinkimo.

– Ką norite pasakyti?

– Matyti, kad teks rinktis iš nuskurdėlių, seniokų ir mirtinų nuobodų, – išvardijo Kelė, lenkdama pirštus.

Rolstonas sukikeno.

– Sunkoka tuo patikėti.

– Ak, tai tikra tiesa. Nesu iš tų, kurioms vyrai krinta po kojomis. Tai regi kiekvienas, kuris tik turi akis.

– Aš turiu akis. Ir nieko panašaus neįžiūriu, – tarstelėjo markizas tylesniu, sodriu, švelniu lyg aksomas balsu ir ištiesęs ranką paglostė Kelei skruostą.

Jos kūnu nušniokštė stulbinamai galinga šilumos banga, net kvapą užėmė. Neatsispyrusi glamonei, Kelė palinko arčiau.

– Kuo jūs vardu? – švelniai paklausė Rolstonas, delnu apglėbęs jai smakrą.

Ji vyptelėjo – žinojo, kas laukia.

– Kalpurnija.

Tai tarusi užsimerkė. Gėdijosi šio ekstravagantiško vardo – tik beviltiška romantikė, galvą dėl Šekspyro* pametusi motina galėjo užkrauti vaikui ant pečių tokią našta.

– Kalpurnija, – pakartojo markizas, tarsi ragaudamas vardo skambesį. – Kaip Cezario žmona?

Dar skaisčiau išraudusi Kelė linktelėjo.

Rolstonas nusišypsojo.

– Norėčiau susipažinti su jūsų tėvais. Vardas išskirtinis, nepaneigsi.

– Siaubingas vardas.

– Niekai. Kalpurnija buvo Romos imperatorė – stipri, graži moteris, protingesnė už visus jos aplinkoje besisukiojusius vyrus. Ji numatė ateitį, narsiai ištvėrė vyro žūtį. Jūsų bendravardė – neįtikėtina, – pareiškė markizas ir, pirštais vėl apglėbęs Kelės smakrą, ryžtingai krestelėjo.

* Kalbama apie Williama Shakespeare'o dramą „Julijus Cezaris“.

Tokia tiesmuka tirada atėmė Kelei žadą.

– Man metas eiti, – pridūrė Rolstonas, nė nelaukęs, kol ji atsitokės. – O jūs, ledi Kalpurnija, privalote grįžti į pokylių salę. Aukštai pakelta galva. Ar gebėsite?

Jis darsyk palytėjo jai smakrą ir pakilo nuo suolo. Ūmai pašiurpusi nuo vėsos, Kelė taip pat atsistojo ir užsisvajojusi linktelėjo.

– Taip, milorde.

– Šaunuolė, – sukuždėjo Rolstonas, pasilenkęs arčiau; jo alsavimas suvirpino sprando plaukelius ir sušildė ją vėsų balandžio vakarą. – Atminkite, jūs – imperatorė. Jei laikysitės išdidžiai, imperatorę jumyse regės ir aplinkiniai. Aš jau pamačiau... – markizas nutilo. Sulaikiusi kvapą Kelė laukė, ką jis dar pasakys. – Jūsų aukštybe.

Tai taręs dingo labirinte, palikęs Kelę kvailai besišypsančia. Nė nesusimąsčiusi ji nusekė pavymui – nepaprastai troško būti kartu. Tą akimirką būtų nors ir į pasaulio kraštą su juoėjusi – su šiuo princu, vieninteliu vyru iš visų, pastebėjusiu *ją*. Ne kraitį, ne tą klaikią suknią, bet *ją*!

„Jei aš – imperatorė, jis – vienintelis vyras, vertas būti mano valdovu.“

Ilgai ieškoti neprireikė. Pasisukiojusi keletą jardų, Kelė išėjo į aikštelę. Sužvilgo didžiulis cherubinais išpuoštas fontanas. Šalia jo, mėnesienos spindulių užlietas, stovėjo aukštas plačiapetis jos princas. Kelei užgniaužė kvapą – galėjai pamanyti, kad tobulas markizo kūnas išskaptuotas iš marmuro.

Paskui ji pamatė Rolstono rankų apglėbtą moterį. Nebyliai aiktelėjo, delnu beregint užspaudė lūpas, išplėtė

akis. Per visus septyniolika metų dar nebuvo regėjusi tokio... nuostabiai nuodėmingo paveikslėlo.

Nežemiška mėnulio šviesa išbalino gelsvus jo mylimosios plaukus, o blyškiaspalvė suknelė prietemoje atrodė tarytum išaušta iš voratinklio. Kelė žengė atgalios į šešėlius, bet tebedirsčiojo iš už gyvatvorės. Veik apgailėstavo atsekusi paskui markizą, bet sykiu ir neįstengė nusigręžti nuo besiglebėsčiuojančios poros. Ak, dievulėli, jie bučiavosi!

Kažkur, giliai paširdžiuose, mergišką nuostabą pakeitė lėtai rusenančio pavydo peršulys. Dar niekada gyvenime Kelė taip negeidė atsidurti kito žmogaus vietoje. Akimirksnį įsivaizdavo, jog tai ji tirpsta šio vyro glėbyje, ilgais dailiais piršteliais sklaido tamsias žvilgančias jo sruogas; stiprios markizo rankos glosto, spuscioja jai liauną liemenį; jos aimanos sklendžia nakties ore, o Rolstonas krimščioja jai lūpas, myluoja ir glamonėja.

Akimis sekdamą ilgu moters kaklu slystančias lūpas, Kelė pirštais atkartuoja jų kelią ant savo kaklo ir netramdydama svajų vaizdavosi, esą tai jis lyti jos odą – švelniai lyg drugio sparnelis. Jai bežiūrint, markizo ranka brūžtelėjo glotniu gražuolės liemens linkiu, pirštai suėmė dailios suknelės kraštelį ir, timptelėję jį žemyn, nakčiai atskleidė nedidelę aukštai pakeltą krūtį. Rolstonas nužvelgė tobulą kalvelę ir, nepadoriai žybtelėjęs dantimis, ištarė vienintelį žodį: „Nuostabu.“ Paskui prigludo lūpomis prie nuo oro vėsumos ir šilto delno glėbio sustandėjusio tamsaus spenelio. Ekstazės apimta, moteris atmetė galvą ir pasidavė markizo rankų dovanojamam malonumui. Kelė neįstengė atplėšti akių nuo šio reginio, glostė savą krūtį ir jausdama po šilku kietėjantį spenelį įsivaizdavo jo ranką, jo lūpas...

– Rolstonai...

Per aikštelę nuplevenusi aimana pažadino Kelę iš svajų. Nustėrusi ji beregint atitraukė ranką ir metėsi tolyn nuo scenos, į kurią netyčiomis įsiveržė. Kiek įkabindama nukūrė labirintu; troško kuo greičiau ištrūkti iš šios vietos. Stabtelėjo tik prie marmurinio suolo, kur ir prasidėjo jos naktinė kelionė. Sunkiai alsuodama pasistengė susitvardyti ir iškoneveikė save už nederamą elgesį. Damos nesiklauso svetimų pokalbių. Ir, *dievaži*, nežvilgčioja pasislėpusios už krūmų.

Negana to, tokios fantazijos prie gero neprives.

Kelė pasistengė nuginti skausmingai nudiegusią mintį, bet tiesa buvo aiški kaip ant delno. Žavingasis Rolstono markizas – ne jos nosiai, kaip ir bet kuris kitas į jį panašus vyras. Nėra abejonių, visi jo žodžiai – gryna apgaulė, užkietėjusio mergišiaus melagystės, kruopščiai apgalvotos, kad nuramintų susikrimitusią mergaitę ir sykiu sklandžiai atsikratytų slaptą pasimatymą su kerinčia gražuoale sutrukdžiusios kliūtis. Nė vienas jo žodis nebuvo tikras.

Ne, jokia ji ne Kalpurnija, Romos imperatorė. Ji paprasta, niekuo neypatinga Kelė. Tokia visada ir liks.

I

Londonas, Anglija
1823-ųjų balandis

Sapną pertraukė nesiliaujantis beldimas.

Dar paniręs į miegą, jis stengėsi nepaisyti to įkyraus, nežinia iš kur sklindančio garso.

Triukšmas liovėsi, kambarį apsiautė tiršta tyla.

Gabrielis Sent Džonas, Rolstono markizas, apsižvalgė po ankstyvo ryto šviesos užlietą prabanga tviskantį miegamąjį. Kurį laiką tįsojo nė nekrustelėdamas, tyrinėjo sodrias ekstravagantiško meilės lizdelio spalvas, šilkiniais apmušalais ir paaukuotais apvadais dekoruotas sienas.

Ištiesė ranką, palietė pašonėje susirangiusią sultingų formų gražuolę ir šyptelėjo, pajutęs prisišliejusį geidulingą nuogą kūną. Ryto ankstuma ir moteriškas karštis ėmė jį gramzdinti atgal į snaudulį.

Gabrielis gulėjo ramiai, pirštų galiukais tingiai brūkščiojo nuogu meiluzės petimi. Laiba moteriška rankelė nuslydo plokščiu jo pilvu ir leidosi žemyn, žadėdama nepadoriai intymias glamones.

Delnas ėmė glostyti stipriau, atkakliau; meilužės igūdžius Rolstonas įvertino duslia deju.

Ir vėl pasigirdo beldimas – garsus, nepaliaujamas dunksnojimas į sunkias ažuolines duris.

– Eikit velniop! – Gabrielis šoko iš lovos, užsimojęs taip nugašdinti įsibrovėlį, kad šiam visą rytą nė galvon nebedingtelėtų jų trukdyti.

Nė nepasivarginęs susijuosti šilkinio chalato, atplėšė duris. Ir riebiai nusikeikė.

Ant slenksčio lyg niekur nieko stypsojo išsičiustijęs, dailiai susišukavęs jo dvynys brolelis; būtų galėjęs pamanyti, kad vizitai brolio meilužės namuose saulei tekant – kuo normaliausias dalykas. Už Nikolo Sent Džono nugaros mikčiojo tarnas.

– Milorde, kaip įmanydamas stengiausi jį sulaikyti... – perlietas ledinio Rolstono žvilgsnio, vyriškis užsikirto.

– Palik mus.

Akimis nulydėjęs padus beregint pasipusčiusį tarną, Nikas linksmai kilstelėjo antakį.

– Buvau ir pamiršęs, kaip žaviai atrodai ryte, Gabrieli.

– Koks nelabasis tave atnešė tokią ankstyvą valandą?

– Pirmiausia nuvažiavau į Rolstonų namus, – paaiškino dvynys. – Ten tavęs neradęs pamaniau, kad veikiausiai esi čia, – jo žvilgsnis nuklydo broliui pro petį ir stabtelėjo prie gigantiškos lovos vidury sėdinčios moters. Nikas vyptelėjo ir galvos linktelėjimu pasveikino brolio meilužę. – Nastasija. Atleiskite už sutrukdyimą.

Gražuolė graikė pasiražė nelyg katė, juslinga ir išlepusi; apsimestinai droviai glaudžiama paklodė nuslydo ir atidengė putlią krūtį.

– Lorde Nikolai, – viliūkiškai nusišypsojo ji. – Patikinu jus, nesukėlėte man jokių nepatogumų. Gal norėtumėte kartu... – dviprasmiškai nutilo, – ...papusryčiauti?

Nikas dėkingai šyptelėjo.

– Gundantis pasiūlymas.

Rolstonas nė neketino klausytis jų plepalų.

– Nikai, jei verkiant panūdai moteriškos draugijos, – įgėlė jis, – galėjai pasiieškoti tam tinkamų vietelių, užuot įžūliai pertraukęs mano poilsį.

Nikas atsišliejo į durų staktą, užlaikė žvilgsnį prie Nastasijos, paskui pažvelgė į Rolstoną.

– Sakai, ilsėjaisi, brolau?

Rolstonas piktai nudrožė prie kambario kampe pastatyto dubens ir apsišlakstė veidą gaiviu vandeniu.

– Smaginieši, a? – sušnypštė.

– Iš visos širdies.

– Turi vos keletą sekundžių pasakyti, kodėl čia atsi-beldei, jaunyli broleli – kol dar galutinai neįkyrėjai ir neprisiprašei išspiriamas lauk.

– Neįtikėtina, kaip tinkamai sudėliojai sakinį, – lyg niekur nieko tarstelėjo Nikas. – Taip jau atsitiko, kad būtent dėl tavo vyresnumo ir esu čia.

Rolstonas kilstelėjo vandens lašeliais aptiškusį veidą, įsmeigė akis į brolių.

– Matai, Gabrieli, paaiškėjo, kad turime seserį.

– Pusiau sesuo, – ramiai pakartėjo Gabrielis Sent Džonas.

Nuvėręs akiniuotą teisininką niauriu žvilgsniu, luktelėjo, kol šis susitvardys ir išsamiau paaiškins tokią stulbinamą žinią. Tikėjosi, kad Londono lošimo namuose

ištobulinta bauginimo taktika prakalbina ir šį nediduką žmogelį.

Neklydo.

– Aš... reikalas tas, milorde...

– Klokit viską, kaip yra, žmogau, – nutraukė jį Rolstonas ir, nudrožęs per kambarį, įsipylė gėrimo. – Negaliu čia tupėti visą dieną.

– Jūsų motina...

– Mano motina – jei galime taip vadinti mus pagimdžiusią beširdę žmogystą – dar prieš dvidešimt penkerius metus pasipustė padus iš Anglijos į žemyną, – Gabrielis nutaisė nuobodžiaujančio žmogaus veido išraišką, taurėje pateliūskavo gintarinį skystį. – Kurių galų turėtume patikėti, kad toji mergina – sesuo, o ne kažkokia mūsų gero besigviešianti apsimetėlė?

– Jos tėvas buvo turtingas Venecijos pirklys. Duktė paveldėjo visus jo pinigus, – teisininkas nutilo, pasitaisė akinius ir nedrąsiai žvilgtelėjo į Rolstoną. – Milorde, tas žmogus neturėjo jokių dingsčių meluoti apie jos kilmę. Iš tikrųjų, galima spręsti, kad jis mieliau būtų šį faktą nusišlėpęs.

– Tad kodėl nenuslėpė?

– Mergina neturi kitų giminaičių, nors, mano žiniomis, kažkokie draugai yra pasirengę priimti ją į savo šeimą. Sprendžiant iš mano kontoron atsiųstų dokumentų, matyti, jog tai – jūsų motinos valia. Jūsų motina pareikalavo, kad jos... – žmogelis neryžtingai nutilo, – ...sutuoktinis... mirties atveju... atsiųstų jūsų... seserį... čia. Ji neabejojo, kad jūs... – teisininkas atsikrenkštė, – pasirūpinsite šeimos nare.

Rolstono šypsenoje nebuvo nė kruopelytės linksmumo.

– Argi ne ironiška? Motušė nusprendė mums priminti apie pareigas šeimai!

Teisininkas nė nesistengė apsimesti nesupratęs replikos.

– Ironiška, milorde. Bet mergina jau čia ir, jei leisite pasakyti, ji labai miela. Nesu tikras, kaip man derėtų pasielgti.

Vyras daugiau neištarė nė žodžio, bet potekstė buvo aiški.

„Nesu tikras, ar derėtų ją palikti jūsų globoje.“

– Be abejonės, ji turi likti čia, – galiausiai prašneko Nikas ir tuo nusipelnė dėkingo teisininko ir suirzusio brolio žvilgsnių. – Privalome ją priimti. Numanau, kad vargšėlė ne juokais sutrikusi.

– Iš tikrųjų, milorde, – patikino teisininkas, įsižiūrėjęs į geraširdiško Niko akis.

– Nežinojau, kad tau suteikta teisė priimti tokius sprendimus, brolau, – nutęsė Rolstonas, neatplėšdamas žvilgsnio nuo suglumusio teisininko.

– Tenoriu palengvinti Vingeito kančias, – Nikas linktelėjo vargšo teisininko pusėn. – Juk nenusigręšime nuo artimos giminaitės.

Žinoma, Nikas buvo teisus. Septintasis Rolstono markizas Gabrielis Sent Džonas nieku gyvu nenusigręš nuo sesers, nors giliai širdyje ir kirbėjo noras taip pasielgti. Markizas pataršė juodus plaukus pirštais. Nusistebėjo tebejaučias pyktį, išiliepsnojančią vien nuo minties apie iš-tisus dešimtmečius nematytą motiną.

Ištekinta visai jaunutė, vos šešiolikos sulaukusi, ji po metų pagimdė dvynius. Po dešimtmečio pabėgo iš namų

į žemyną. Sūnus paliko neviltyje paskendusiam tėvui. Gabrielis būtų užjautęs bet kokią kitą moterį, būtų supratęs jos baimes ir atleidęs už pabėgimą, deja, savo akimis regėjo tėvo sielvartą, kentė motinos netekties gėlą. Ir jo liūdesys virto pykčiu. Daug vandens nutekėjo, kol jis įstengė prašnekti apie motiną be įtūžio gumulo gerklėje.

Kai paaiškėjo, kad motina sugriovė dar vieną šeimą, žaizda vėl atsivėrė. Mintis, jog ji pagimdė dar vieną kūdikį – mergaitę! – ir paliko mažylę augti be motiniškos meilės, Gabrielio širdyje įplieskė baisų įniršį. Suprantama, motina neklydo: markizas atliks pareigą šeimai. Kaip įmanydamas stengsis išpirkti motušės kaltes. Bet labiausiai Rolstoną siutino tai, kad motina jį kiaurai permatė. Būtum galėjęs pamanyti, kad juodu tebesieja nesu-prantamas ryšys.

Jis padėjo taure, grįžo prie raudonmedžio stalo.

– Kur toji mergina, Vingeitai?

– Manau, ją įkurdino Žaliojoje svetainėje, milorde.

– Ką gi, metas pasikviesti viešnią, – Nikas žengė prie durų ir jas atidaręs pasiuntė nematomą tarną atvesti jų sesers.

Užsitęsė slogi tylą. Vingeitas atsistojo, nervingai persibraukė liemenę.

– Atvirai kalbant, jei leisite, pone...

Gabrielis perliejo teisininką irzliu žvilgsniu.

– Ji gera mergaitė. Labai miela.

– Taip. Jau sakėte. Žinokite, Vingeitai, kad ir kokia prasta jūsų nuomonė apie mane, nesu jaunas mergaites ryjantis žmogėdra, – Rolstonas nutilo, šyptelėjo lūpų kampučiu. – Bent jau ne tas, su kuriomis giminiuojusi.

Nepasitenkinimo perkreiptu Vingeito veidu pasi-
mėgauti nespėjo. Prasivėrė durys. Markizas atsistojo ir
kaipmat suraukė antakius: į jį įsmigo neįtikėtinais pažįs-
tamos mėlynos akys.

– Gerasis Dieve, – Nikas garsiai išsakė brolio mintis.

Nekilo nė menkiausios abejonės: viešnia – jų sesuo.
Juos siejo tokios pat tamsiai mėlynos akys, išraiškingi
skruostikauliai ir tamsūs garbanoti plaukai. Mergina at-
rodė kaip iš akies traukta dvynių motina – aukšta, liekna
ir daili, tokia pat ugnele žėrinčiomis akimis. Gabrielis pa-
tyliukais nusikeikė.

Nikas atitoko pirmas.

– *Enchantée**, panele Džulijana, – pasisveikino žemai
nusilenkęs. – Esu jūsų brolis, Nikolas Sent Džonas. O
jis, – mostelėjo į dvynį, – *mūsų* brolis Gabrielis, Rolstono
markizas.

Mergina grakščiai tūptelėjo, atsitiesė ir parodė į save
gležna rankele.

– Esu Džulijana Fjori. Prisipažįstu, nesitikėjau... – ji už-
sikirto ieškodama tinkamo žodžio, – ...*i gemelli*. Atleiskite.
Nežinau, kaip tai pavadinti angliškai.

Nikas nusišypsojo.

– Dvyniai. Taip, numanau, kad ir mūsų motina nesiti-
kėjo *i gemelli*.

Džulijanamos veide išryškėjo duobutė – tokia pat puošė
ir Niko skruostą.

– Kaip pasakysite. Tokia naujiena tiesiog pribloškia.

– Ką gi, – atsikrenkštė Vingeitas ir, atkreipęs į save dė-
mesį, pratęsė: – Jums leidus, ponai, norėčiau išeiti – jei

* Malonu susipažinti (pranc.).

nebesu čia reikalingas. – Jis žvalgėsi tai į Nika, tai į Gabrieli. Aiškiai nekantravo kuo greičiau išsprukti iš kambario.

– Galite eiti, Vingeitai, – lediniu balsu atsiliepė Rolstonas. – Dievaži, laukiu nesulaukiu, kol jūsų čia nė kvapo neliks.

Žvitriai lankstydamasis teisininkas veik tekinomis išbėgo – tarsi baimindamasis, kad pernelyg uždelsęs, niekada iš čia nebeištrūks. Vos tik jis dingo iš akių, Nikas paskubėjo nuraminti Džulijaną:

– Nesileiskite suklaidinama Gabrielio elgesio. Brolis ne toks baisus, koks dedasi. Retsykiais paprasčiausiai panūsta pažaisti namų šeimininką.

– Mano galva, aš ir *esu* šių namų šeimininkas, Nikolai, – sausai pastebėjo markizas.

Nikas pamerkė seseriai akį.

– Vyresnis keturiomis minutėmis, bet niekada nesusituri man to nepriminęs.

Džulijana apdovanojo Niką menkute šypsenėle ir giedrą mėlynų akių žvilgsnį nukreipė į jų vyriausią brolių.

– Milorde, norėčiau jus palikti.

Gabrielis linktelėjo.

– Suprantama. Pasirūpinsiu, kad jūsų daiktus perneštų į kambarį antrame aukšte. Turbūt labai išvargote kelionėje.

– Ne. Nesupratote manęs. Norėčiau išvykti iš Anglijos. Sugrįžti į Veneciją, – paaiškino mergina ir, nelaukusi nei Gabrielio, nei Niko atsakymo, pridūrė: – Patikėkite, nesuprantu, kodėl tėvas užsispyrė mane čia atsiųsti, – kalbėdama Džulijana gestikulavo, tariant emocingus žodžius

išryškėjo svetimšališka tartis. – Gimtineje turiu draugų, jie mane mielai priims į...

– Liksite čia, – ryžtingai nutraukė seserį Gabrielis.

– *Mi scusi**, milorde. Nenorėčiau.

– Bijau, kad pasirinkimo neturite.

– Negalite manęs čia laikyti. Mano namai ne čia. Ne su jumis... ne... Anglijoje, – mergina spjaute išspjovė žodžius lyg bjauraus skonio seiles.

– Džulijana, pamiršote, kad ir pati esate pusiau anglė, – linksmai tarstelėjo Nikas.

– Nieko panašaus! Aš – italė, – sužaubavo ji mėlynomis akimis.

– Jūsų temperamentas tai išduoda, katinėli, – nutęsė Gabrielis. – Bet esate gyvas savo motinos paveikslas.

Džulijanai žvilgsnis nuslydo sienomis.

– Paveikslai? Mūsų motinos? Kur?

Tokio sesers nesupratingumo sužavėtas Nikas sukieno.

– Ne. Motušės paveikslų čia nerasite. Gabrielis norėjo pasakyti, kad *atrodote* kaip motina. Dievaži, esate kaip du vandens lašai į ją panaši.

Merginos ranka perskrodė orą.

– Nedrįskite šitaip kalbėti. Mūsų motina buvo... – Džulijana užsičiaupė, o kambaryje pakibo nuo neištarto epiteteto apsunkusi tyla.

Rolstono lūpas iškreipė šypsenėlė.

– Regis, dėl kai ko mūsų nuomonės sutampa.

– Negalite priversti manęs pasilikti.

– Dar ir kaip galiu. Jau pasirašiau dokumentus. Globosiu jus, kol ištekėsite.

* Apgailestauju (it.).

Džulijana išplėtė akis.

– Tai neįmanoma. Tėvas niekada nebūtų šito reikalavęs. Jis žinojo, kad nesirengiu tekėti.

– Kodėl gi? – nustebo Nikas.

Sesuo staigiai atsigrėžė.

– Manyčiau, turėtumėte suprasti geriau nei kas kitas. Nekartosisu motinos nuodėmių.

Gabrielis prisimerkė.

– Nėra jokios dingsties manyti, kad žengsite tuo pačiu...

– Atleiskite, milorde, bet rizikuoti neketinu. Neabejoju, kad galime rasti išeitį, tiesa?

Tą akimirksnį Gabrielis apsisprendė.

– Nepažinojote savo motinos?

Tiesi ir išdidi Džulijana nė nekrūptelėjusi atlaikė brolio žvilgsnį.

– Ji mus paliko prieš bemaž dešimtį metų. Spėju, panašiai pasielgė ir su jumis.

Rolstonas linktelėjo.

– Mudu dar nė dešimties nebuvome sulaukę.

– Taigi, numanau, kad nė vienas iš mūsų ypatingos meilės jai nepuoselėjame.

– Dievaži.

Ilgą akimirką jie taip ir stovėjo, mintydami apie vienas kito žodžius. Gabrielis prabilo pirmas.

– Pasiūlysiu jums sandorį. – Džulijana išsyk papurtė galvą, tačiau Rolstonas kilstelėjo ranką ir neleido seseriai nė prasižioti. – Tai – ne derybos. Pagyvensite čia du mėnesius. Jei prabėgus sutartam laikui nuspręsite, jog mieliau grįžtumėte į Italiją, aš tuo pasirūpinsiu.

Mergina loštelėjo galvą, sakytum, sykiu svarstydamą apie pasiūlymą ir galimybes pabėgti. Galiausiai nuolan-
kiai linktelėjo.

- Du mėnesiai. Nė dienos ilgiau.
- Pati išsirinkite miegamąjį, sesute.

Džulijana žemai tūptelėjo.

- *Grazie**, milorde, – padėkojo ir pasuko prie durų.
- Kiek jums metų? – pasmalsavo Nikas.
- Dvidešimt.

Nikolas skubriai žvilgtelėjo į brolių.

- Reikia jus pristatyti Londono aukštuomenei.
- Kažin ar tai būtina, juk čia praleisiu vos aštuonias sa-
vaites, – paskutiniai žodžiai nuskambėjo itin pabrėžtinai.

– Apie tai pasikalbėsime vėliau, kai įsikursite, – nu-
kirto Rolstonas. Jis kartu su seserimi nužingsniavo per
kambarį ir atidaręs duris pakvietė liokajų. – Dženkinsai,
malonėkite palydėti panelę Džulijaną į viršų, taip pat su-
raskite, kas padės jos kambarinei išpakuoti daiktus. – At-
sisuko į merginą. – Juk turite kambarinę?

– Taip, – atsakė Džulijana, o jos lūpose švystelėjo
linksma šypsėnėlė. – Gal turėčiau jums priminti, kad ci-
vilizaciją į *jūsų* šalį atnešė romėnai?

Rolstono antakiai pakilo.

– Ketinate maištauti, tiesa?

Sesuo angeliškai nusišypsojo.

– Sutikau pasilikti, milorde, bet ne tylėti.

Gabrielis atsigręžė į Dženkinsą.

– Nuo šiandien ji gyvens su mumis.

Džulijana papurtė galvą ir įbedė akis į brolių.

* Ačiū (it.).

– Du mėnesius.

Šis linktelėjo.

– *Kol kas* ji gyvens mūsų namuose, – pasitaisė.

Liokajus nė nemirktelėjęs išklausė tokį stulbinamą pranešimą, romiai murmtelėjo: „Labai gerai, milorde“ ir, prisakęs tarnams kuo skubiau užnešti Džulijanos skrynias viršun, išsivedė merginą iš kambario.

Įsitikinęs, kad jo nurodymai vykdomi, Rolstonas uždarė duris ir atsigręžė į Niką. Šis stovėjo atsišliejęs į bufetą ir tingiai šypsojosi.

– Šaunuolis, brolau, – tarstelėjo. – Jei tik aukštuomenė sužinotų apie tokį ypatingą pareigos šeimai jausmą, puolusio angelo reputacija išsisklaidytų lyg dūmas.

– Būčiau dėkingas, jei užsičiauptum.

– Dievaži, už širdies griebia. Nedorėlį Rolstono markizą suvystė vaikas.

Gabrielis nususuko, nudrožė prie stalo.

– Ar tavęs nelaukia statula, kurią reikia nublizginti? Senyva ponija iš Bato ir jos marmurinės skulptūros, kurias reikia identifikuoti?

Nikas ištiesė nublizgintais auliniais apautas kojas, užmetė vieną ant kitos ir, regis, nė neketino pasiduoti brolio provokacijai.

– Tiesą sakant, laukia. Kad ir kaip būtų, jai – kartu su visu tuntu gerbėjų – teks palūkėti ilgėliau. Šią popietę norėčiau praleisti su tavimi.

– Ak, neverta dėl manęs aukotis.

Nikas surimtėjo.

– Kas bus po dviejų mėnesių? Jei sesuo tebenorės išvykti, o tu negalėsi jos išleisti? – Nesulaukęs Rolstono

atsakymo, Nikas mygo toliau: – Jai teko nelengva dalia. Tokia jaunutė liko be motinos... o dabar ir tėvo neteko.

– Mes išgyvenome tą patį, – atsainiai atrėžė Rolstonas ir apsimetė tvarkąs korespondencijos šūsnį. – Iš tikrųjų, norėčiau tau priminti, kad mudu sykiu netekome ir motinos, ir tėvo.

Niko žvilgsnis liko įbestas į brolių.

– Mudu turėjome vienas kitą, Gabrieli. Džulijana – vie nutėlė kaip pirštas. Geriau nei kas kitas suprantame, ką reiškia atsidurti tokioje padėtyje, apleistam visų, kuriuos mylėjai.

Rolstonas pažvelgė Nikui į akis – šias apniaukė vaikystės prisiminimai. Dvyniai išgyveno motinos atstumtį, regėjo tėvą pasiglemžusį sielvartą. Brolių vaikystės nepavadintum laiminga, bet Nikas kalbėjo tiesą: jie turėjo vienas kitą. Tai viską pakeitė.

– Stebėdamas mūsų tėvus supratau, kad meilė pervertinama. Visų svarbiausia – atsakomybė. Garbė. Džulijanai derėtų tai suvokti nuo pat jaunumės. Dabar ji turi mus. Tikėtina, mano, jog to negana, deja, turės užtekti.

Broliai nutilo, abu paskendo mintyse. Galiausiai Nikas tarė:

– Aukštuomenė ją sunkiai priims.

Rolstonas riebiai nusikeikė. Brolis teigus.

Deramai neišsiskyrusios moters atžalos niekas išskėstomis rankomis nelaukia. Geriausiu atveju Džulijanai, iš kultūringos visuomenės ištremtos damos dukteriai, prisieis nemenkai pasistengti, kol nusiplėš sunkų motinos suterštos reputacijos šleifą. Blogiausiu – mergina visiems laikams liks žemai puolusios markizės ir jos prastakilmio italo meilužio pavainike.

– Pasklis kalbos, esą ji – nesantuokinis vaikas, – vėl prabilo Nikas.

Gabrielis susimąstė.

– Jei mūsų motina ištekėjo už Džulijanos tėvo, vadinasi, nuvykusi į Italiją markizė atsivertė į katalikybę. Katalikų bažnyčia nė už ką nepripažintų anglikonų palaimintos santuokos.

– Mat kaip, pasirodo, nesantuokiniai esame mes, – kreivai vyptelėjo Nikas.

– Italams – taip, – patvirtino Gabrielis. – Laimė, mes anglai.

– Nuostabu. Mums pasisekė, – atsiliepė Nikas, – bet kuo gi galėtume padėti seseriai? Žmonės atsisakys su ja bendrauti. Visuomenė nepriims puolusios moters dukters. Ir dar katalikės.

– Pradėkime nuo to, kad Džulijaną jie šiaip ar taip atstumtų. Negalime pakeisti fakto, kad jos tėvas – nekilmingas.

– Gal pasakykime, jog Džulijana – tolimesnė mūsų giminitė?

– Nieku gyvu, – kategoriškai pareiškė Rolstonas. – Džulijana – mūsų sesuo. Taip ją ir pristatysime, o vėliau taikstysimės su pasekmėmis.

– Tai jai teks taikstytis su pasekmėmis, – Nikas įsmeigė akis į brolių, o svarūs žodžiai pakibo ore. – Netrukus prasidės pokylių sezonas. Jei norime susilaukti sėkmės, privalome elgtis nepriekaištingai. Džulijanos reputacija susieta su mūsų šeima.

Rolstonas suprato. Turės nutraukti santykius su Nastasija – operos dainininkė garsėjo palaidu liežuviu.

– Šiandien šnektelėsiu su Nastasija.

Nikas pritariamai linktelėjo ir pridūrė:

– Privalome paruošti Džulijaną debiutui. Ir tai padaryti turi nepriekaištingos reputacijos žmogus.

– Taip, aš irgi apie tai mažčiau.

– Visada galime paprašyti tetulės Filidijos pagalbos.

Vien nuo minties apie tėvo seserį Niko nugara pagau-gais nuėjo. Turtinga hercogo našlė nesivaržydama režė savo nuomonę ir išūlius pamokymus, tačiau tai jai ne-sutrukdė tapti didžiai gerbiama aukštuomenės persona.

– Ne, – bemat nukirto Rolstonas.

Tokia subtili užduotis – pasirūpinti paslaptina, nepa-žįstama seserimi, išdygusia ant Rolstonų namų slenksčio prieš pat prasidedant sezonui – ne Filidijos jėgoms.

– Čia mums nepadės jokia giminaitė.

– O kas gi padės?

Dvynių žvilgsniai susitiko. Užsilaikė. Abu broliai buvo vienodai užsispyrę, vienodai įsipareigoję.

Bet tik vienas jų buvo markizas. Ir jis tarė galutinį žodį.

– Rasiu tokį žmogų.

Sudomino? Pirkite knygą
SKANDALINGAS SVAJONIŪSARAŠAS
ir pasimėgaukite šia istorija iki pabaigos.

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

---

*Ledi nerūko cigarų. Nejudinėja apžargomis. Nesifechtuoja ir nesikauna dvikovose.
Ledi nešaudo pistoletu ir, ginkdie, nekortuoja džentelmenų klube.*

Ledi Kalpurnija Hartvel visada skrupulingai paisė taisyklių. Galiausiai liko netekėjusi – ir gan smarkiai nusivylusi gyvenimu. Vieną vakarą ji apsisprendžia: sulaužys visas taisykles ir pasimėgaus taip ilgai geistais malonumais.

Bet tam, kad įgyvendintų savo užmojus – pašoktų kiekvieną pokylio šokį, pasibučiuotų mėnesienoje – Kelei reikia paslaugaus partnerio. Patyrusio taisyklių laužytojo. Panašaus į Gabrielį Sent Džoną, Rolstono markizą – stulbinamai žavų plevėšą, kurio begėdiškai reputacijai prilygsta tik jo nuodėminga šypsena.

Kelė turi būti itin apdairi, antraip sulaužys pačią svarbiausią taisyklę: malonumų ieškotojams šiukštu nevalia karštai, beviltiškai įsimylėti.

Velnioniškai smagus debiutinis S. Maclean romanas. Subtilaus sąmojo prisodrintas, juslingumu persunktas, patrauklių veikėjų nuotykiiais džiuginantis pasakojimas – vienas malonumas skaityti!

Booklist (★★★★★ įvertinimas)

Įdomus literatūrinis debiutas apie regentystės laikus... Prašmatniais devynioliktojo amžiaus drabužiais apvilktas, dvidešimt pirmojo amžiaus erotika pagardintas, neįtikėtina malonus atotrūkis nuo realybės.

Publishers Weekly

Linksmas, spartaus tempo pasakojimas, įtraukianti ir užburianti žavių veikėjų istorija. Šioje knygoje derėtų įrašyti perspėjimą: syki ją atsivertę, nebeįstengsite atsitraukti!

Romantic Times BOOKclub

